

[Statsministeren.]

være rimeligt, om de to store Parter, Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, paa ny drøfter denne Sag og søger at naa frem til Midler, der kan træde i Stedet for den Fremgangsmaade, som nu har maattet anvendes i flere Tilfælde, men som ingenlunde er rimelig i Længden.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen sagde, at det er Mæglinginstitutionens Opgave at bringe Parterne nær til hinanden og at tilvejebringe Forbindelsen og Forstaaelsen. Det er fuldkommen rigtigt; det er naturligvis dens Opgave, og denne Opgave har Forligsinstitutionen ogsaa varetaget paa behørig Maade, saaledes som jeg allerede har sagt det, ved at have Parterne til Forhandlinger og ved, i hvert Fald for Flerpartallets Vedkommende, at faa deres Tilslutning til det Forslag, Forligsmanden har udarbejdet. At deres Medlemmer derefter forkaster det, kan jo dog ikke paa nogen Maade lægges Forligsinstitutionen til Last.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen har, som sagt, Ret i, at Rigsdagen ikke er det rigtige Sted at afgøre Lønsprogsmaal, endskønt Rigsdagen dog slet ikke kan siges at være uegnet dertil. Rigsdagen bestemmer mangfoldige andre Lønninger end dem, der er Tale om her, og det kan da formodentlig ikke være vanskeligere for Rigsdagen at klare sig, om 48 Kr. som Ugeløn i højeste Instans er passende, end at klare sig, hvorvidt en Professor skal have saa meget, en Læge og en Jernbanefunktionær saa og saa meget, o. s. v. Men til Trods for, at dette er den faktiske Tilstand, erkender jeg, at Rigsdagen ikke skal være Lønningsnævn eller Lønningsraad — hvad det nu var, det ærede Medlem Hr. Brorsen kaldte det.

Af det ærede Medlem Hr. Brorsens Tale, som vist ogsaa af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers, fremgik det, at man fra begge Sider erkendte, at der ikke med Rette kan rejses nogen Indvending mod de Lønninger, der her er Tale om. Jeg forstod ogsaa, at begge de ærede Medlemmer erkendte, at man ikke kunde lade denne Konflikt træde ud i Livet, man maatte finde Vej til en Afværgelse af den. Dette er for saa vidt Hovedsagen. Den faktiske Stilling, hvori vi befinder os, er nemlig den, at hvis vi vil opretholde den Afsetning af Landbrugsprodukter paa de udenlandske Markeder, som i Forvejen er stærkt truet — jeg henviser i saa Henseende til Statskonsulent Sørensens Redegørelse, der findes i Pressen just i Dag, om den Trusel, der er rettet udefra netop mod dansk Smørproduktion —, hvis man vil søge at værne

Landet mod Følgerne af denne Konkurrence, som jo vil blive særlig følelig, hvis en Konflikt afskærer Markederne fra de danske Leverancer, saa er der ingen anden Vej end at skride til Afværgelse af Konfliktens Udbrud. Og jeg kan ikke se nogen mere nærliggende Udvej end den, der er foreslaet.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen vilde vide, om man ikke kunde gaa ind paa en tvungen Voldgift, og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ogsaa ønskede overvejet og undersøgt Mulighederne for at gaa den Vej. Jeg maa sige herom, at for det første er begge Sider i Arbejdsforholdet, Arbejdsgivere og Arbejdere, inkarnerede Modstandere af den tvungne Voldgift, og der er da ikke nogen rimelig Grund til just at foretage det, som man ved, de alle er imod. Men dertil kommer, at en saadan Fremgangsmaade som den, det ærede Medlem Hr. Brorsen nævnte, er umulig i den foreliggende Situation, hvor Strejken kan udbrude i Morgen Aften, og hvor det er sagt mig, at Afgørelsen om dens Udbrud i Morgen eller i Overmorgen træffes i Morgen tidlig. I denne Situation kan det ikke nytte at komme og tale om, at vi skal nedsætte en ny Kommission, en Lønkommission, der skal undersøge Sagen og engang i Fremtiden stille et Forslag. Det har i een Situation været en nogenlunde farbar Vej, men i en Situation, hvor Konflikten er umiddelbart for Døren, kan man af Hensyn til Samfundet ikke forsvare at gaa anden Vej end den foreslaede. Men jeg har naturligvis intet imod, at man i et Udvalg prøver at undersøge Synspunkterne i saa Henseende nærmere.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde nogle Bemærkninger om dette Kost- og Logi-Spørgsmaal, ligesom andre har gjort det; jeg hørte, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen sagde, at det nu ved Lov bliver forbudt Mejeristerne at bo paa Mejeriet. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har dette; det indeholdes i hvert Fald ikke i det foreliggende Lovforslag; der indeholdes tværtimod en Bestemmelse i § 4 i Mæglingforslaget, som altsaa skulde ophøjes til Lov, hvori det fastsættes, hvad der skal betales, naar Mejeristerne bor paa Stedet og faar Værelse og Sengetøj; saa skal der fradrages Ugelønnen 2 Kr. Altsaa deri fastslaas, at det ikke er forbudt at bo paa Mejeriet. Hvad angaar Kostforplejning sammen med Logi gælder det, at denne Ordning tidligere har bestaaet i større Udstrækning, men er ophørt, idet Mejeribestyrelserne, som havde de paagældende